

Σύμβολα.

Τὸ ψίχαλο, ἢ στάλα τὸν τεροῦ καὶ τὸ λουλοῦδι,
γιὰ μὲ εἴραι βαθύροτο ἀληθερὸ τραγοῦδι.
Στὸ μαραμέρο τὸ δευτρόφυλλο καὶ στὸ σκουλίκι
καὶ στῆς θλιμέρης τῆς ψυχῆς τὸ στεραγμό,
σὲ δι, τι περάτε καὶ σβέτεται ἔχρος χωρὶς τὸ ἀφήρη.
τῆς Εἰμαρμένης τὴν χρυψὴν τὴν ἀρμούλα γροικ.
"Ο, τι περάτει ἀσκοπο καὶ χάρεται ἐδῶ κάτον,
τὴν χαρὰ τοιώθει τῆς ζωῆς τὸ πόρο τοῦ θανάτου.
"Ετοι κ' ἔρι (τάχα γιατὶ!) ὅσο περᾶται η ζωὴ μου,
τοιώθω μιὰ θλιβελὴ φωτὴν τὰ κλαῖη μές τὴν ψυχὴν μου.

Χριστούγεννα.

...Cosi nel mondo
sua ventura ha ciascun dal di che nasce.
Petrarca.

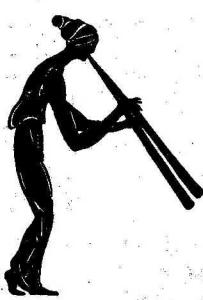
—Απόψε, ξέρεις, βγαλτοντας τὰ φαγητά σα
καὶ τρέχουντας στοὺς δρόμους στὰ σκοτάδια,
περιπλανώμενοι ἀπὸ λόγγους καὶ χαλάσματα,
πηδοῦντα πάντα στές στέγες, στὰ ρημάδια.

Καὶ φεγγουντας καὶ τρέχουντας γυρίζουντας
μὲς δρηματικοὺς μάρνητα πολέμουν,
πίσω αὖτε τὰ παραθύρια μας σφυρίζουντας
ἀδέρφητα μές τὰ φτερά τοῦ ἀρέμουν.

.....
—Μιὰ τέτοια ρύκτα, ω γριά, κ' ἔγω γερρήθηκα
κ' ἥλθα κ' ἔρι τοὺς κόσμους ἐδῶ κάτον...
—Σώπα, παιδί μου, σώπα κ' ἔροβήθηκα
καὶ εἴραι κακὴ ώρα γέρρας καὶ θανάτου.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Πεζὸς τραγοῦδοι.

ΔΙΚΑ ἡ Τύχη στοὺς θρητοὺς ἐ-
μοιρασθὲν τὰ δῶρα της.

Ζαὶ βλέπωντες, ποὺς δὲ πόρος
δὲν σὲ ἀγγίζει τὸ ἀρθίλης σὰρ
ἀράρατο λουλοῦδι.

Ἐμπρός στὶς μαθρές συμφο-
ρές εἴραι η ψυχὴ σου εὐτυχι-
σμένη, καὶ δὲν γνωρίζει δά-
χρα καὶ θλίψη.

Ἄπο μικροστά σου διτὶ ἐπέ-
ρασε καὶ ἐσθόστηκε, γέρρορτας
εἰς τὴν τραχυμία τοῦ κόσμου
συντριμμένο, δὲν ἄφησε τὴν ψυχὴν σου,
οὐτοὶ στὸν τοῦ σου μιὰ πικρὴν ἀράρησην.

Ω γυναικά, δὲν ἔγραψες τὴν ἀγωρία καὶ τὴν ἀ-
γρύπνια, διτὶς η ψυχὴ μας τρεμοσθένει σὰρ τὸ καρ-
δάλι.

Ο φόβος, ἡ φροτίδα ἡ ἀκαταμάχητη στὸν τοῦ σον
δὲν ἔρωλιασε, σὰρ τὸ σκουλίκι όποιο φθείρει τὸν καρ-
πό. Καὶ δὲν ἐξήγετες ποτὲ καμιαὶν ἀξηγητην καὶ
μάρνη τῆς ζωῆς ἀλήσεις.

Παιδιά δὲν σοῦ έδωσες θεός, καὶ δὲν ἐστάθηκες
οὐ αὐτὴ τῇ πλάσιον γόριμη μητέρα. Γι' αὐτὸς δὲν ἔγ-
ρες ποτὲ μὲ σκέψη μὲ φροτίδα πάνταν στὸν ἀθάνατον κε-
ράλια τὸν παιδιῶν σου, σὲ ἀγρές ζωῆς ποὺς ἔθηγκαν
ἄπ' τὰ σπλάγχνα σου.

Ακαρπή ἐστάθηκες η ἀγάπη σου καὶ περιττὴ η ζωὴ
σου... Ω τιποτε δὲν εἴραι εὐγενιώτερο καὶ ὠραῖο
καὶ θαυμαστό καὶ ἀγαπητό, σὰρ τὴν δημιουργία τῆς
ζωῆς, ποὺς δὲ ἀνθρώπως τὸν ἀνθρώπο τοῦ τερρᾶ, σὰρ τὸ
σκουλίκι, σὰρ τὸ κτῆνος, σὰρ τὸ δένδρο, σὰρ δι, τιν-
πάρχει μές την γῆ καὶ κάτον ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ἐτοι θὰ σύνοψη τῆς ζωῆς σου η λαμπάδα, χωρὶς
τὰ πάρουν φῶς ἀλλες σύναρξεις...

Κ' ἔγω, ποὺ μές τὸν δρόμο τῆς ζωῆς πολὺ μοῦ με-
ρεῖ τὰ θρησκώα ἀκόμη, τὴν ἀκαρπή, τὴν περιττή, τὴν
ἀνηρχίστητη ζωὴ σου τὴν μισθὸν καὶ προτιμῶν, τὴν θλι-
βερίαν καὶ πολυδάκρυντη ζωὴν, ποὺς ἀκαγγίζει τὴν ψυχὴν
μας καὶ τὴν σέργει πρὸς τὸ βωμὸν κάποιας θρησκείας.

Τραγοῦδοι δὲ κρυψόν πῦχο.

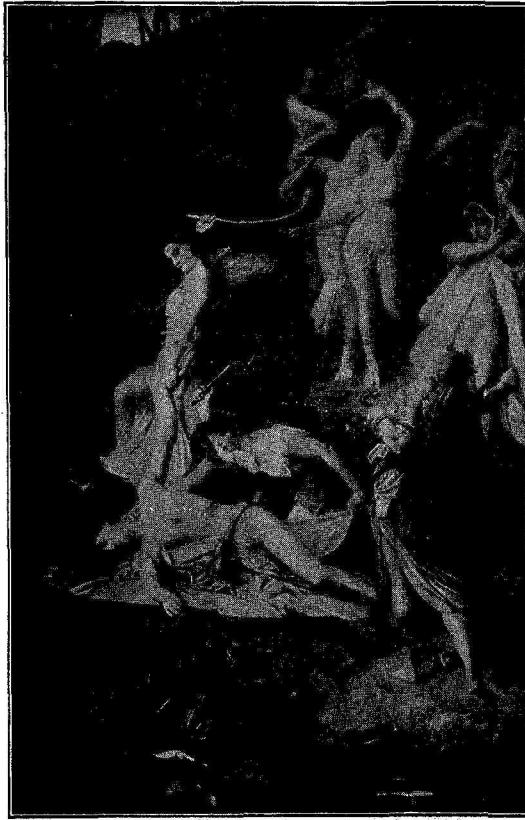
—Γροικοῦμε στὴν ψυχὴ μας
μέσα ἀπὸ κόσμους χίλιους,
σὰρ ἀπὸ κάποιους ἥλιους,
δημιουργία κρυψή.

Χλίες φωνὲς καὶ γλενσσες
στὴν σκέψη μας μιλούντε
καὶ στὴν ψυχὴν ἀρθούσθε
οἱ σπόροι τῆς ζωῆς.

Γιά μᾶς σκλαβία εἰν' δὲ κόσμος.

Ἐλενθεριά ζητοῦμε
καὶ αἰώνια ποθοῦμε
μιὰ τεταράντα λή.

Ω πνεύμα αἰώνιο, χαῖρε
ποὺ μέσα μας φωλιδίετε,
τι ἀτ τη ζωὴ σκαράζης
τὸ θάρατο τινάζε.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

"Οποιος τὸ βράδυ ἐτοῦτο γεννηθῇ,
καὶ δύοις πεθάνῃ τοῦ Χριστοῦ τὸ βράδυ
δαιμόνιο θὰ τοῦ γενῇ ἡ ψυχή
καὶ ὅλο θὰ γέρξῃ στὸ ἄγρωτο σκοτάδι.

5.

*Αγάπες τοῦ Δάσους.

Στὸ μαγεμένο δασός
τὸ ἀνδρικό κελαῖδεῖ,
μὲ μαριχῆφωνή,
γλυκὸ τραγοῦδι.

Οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Φαῦλοι
στὸν δένδρων τὴν σκιὰ
ψάλλουσε μαριχά
καὶ ἀργὰ γυρίζουν.

Καὶ στὲς σηγές, πῶς τρέχουν
δροσιθόλα τερά,
χορεύουσε ξωτικά
καὶ ὥρατες Νεράδες.

Μήν πλανεθῆς, ω̄ κέρη,
καὶ σῆς τὴν νύχτα ἔκει
γιατὶ σὲ καρτερεῖ
κακὴ Νεράδα.

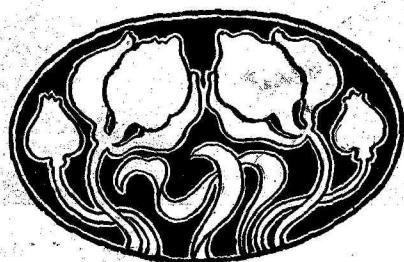
Στὸ κονφωμα ἑδὲ δέρδρου
— ω̄ μαδρὸ ρούτικο —
χρεβάτε τύφικό
σὲ περιέμετε.

Οἱ Νόμφες καὶ οἱ Αρνάδες.
τὸν δένδρων τὰ στοιχεῖα,
ξανθὴ μου ἀμορφοια,
σὲ καρτεροῦντε.

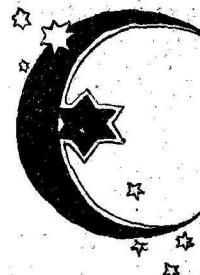
Τὰ πτερύματα τοῦ Δάσους,
μιὰν ὄμρα μαριχή,
στὸν Ισκιών τὴν σιγὴν
θὰ σὲ φιλήσουν.

Καὶ δὲ θεὸς τοῦ Δάσους,
γέρος ἀρχαῖος θεός,
θὰ σὲ μαρτύρη αὐτός,
θὰ σὲ κρατήσῃ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

G. RAGUSA-MOLETI
ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΗΔΟΝΙΟΥ

ΙΝΕ νύχτα.

Δύο ὥρες τόρα τὸ ἀηδόνι
ψάλλει στὸν ἀροκτόνο
κόμπο.

Ποῖος ἀκούσει τὸ τραγοῦδι του;
Καρείς.

Τὸ πουλὶ πετάει.

Τὶ μένει ἀπὸ τὸ τραγοῦδι του;

Τίποτε κανεὶς δὲν τὸ περιμάζεινε· κανεὶς
δὲν θὰ τὸ τυπωσῃ καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει τὸ
δνομα τοῦ χαριτωμένου ἐκείνου ψάλτη τοῦ
ἀπείρου.

«Πόση ποίησι χαμένη!» οὐ θὰ ποῦν οἱ συνειδισμένοι
νὰ ψάλλουν γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ ἀπὸ
ματαίωτητα ἐπαντούν, δχι ἀπὸ ἐμπνευσοῦ η χαρά,
δχι ἀπὸ ἀνάγκη νὰ χύσουν τὴν ψυχήν των στὸ
ἀπειρο.

Ἐγώ δὲν σὲ λνποῦμαι, ω̄ μικρὲ ἄγγωστε
καλλιτέχη, ω̄ χαριτωμένο ἀηδόνι!

Σὲ ζηλεύω.

Θέλω, σᾶν κι' ἔσει, νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστιην
νὰ ψάλλω γιὰ ἐμὲ μονάχα τὰ τραγούδια
μου, τὴ νύχτα μὲς τὰ δάση, στ' ἀκρογιάλι,
στὸ βουνό, χωρὶς ψυχὴ καμμία νὰ μ' ἀκούῃ.

Οταν τελειώγης τὸ τραγοῦδι σου πετᾶς ἀπὸ
τὸ δένδρο ποῦ ἐμεινες μίαν ὥρα, χωρὶς νὰ
φροντίζης διὰ ἄλλα πουλιά σὲ ἀκούσαν η δχι,
διὰ ἰσως μ' ἐπανο μιλοῦν γιὰ σέ.

Καὶ ἔγώ ἐπεθυμοῦσα νὰ εῦρω δχι στὴν εὐχαρίστιην
τοῦ δένδρου τὸν ἄλλον, ἀλλὰ σ' ἐμὲ τὸν ίδιον
τὴν ἀμοιβὴν τοῦ τραγουδιοῦ μου, ποῦ εἶνε αὐτή
μου η ζωή.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἐνας πολὺ πλούσιος κύριος ἡγάπησε μιὰ
χαριτωμένη γάτα καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν νυμφευθῆ.

Δέν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε μὲ τὸ λοῦσο τὴν
ἔντυσο στὴν καλλιεργη ἵης χώρας μοδίστα. Τὶς
φόρεσε διαμάντια, μπιζλάντια, μαργαριτάρια·
τῆς ἔβαλε μαλλιά ξανθὰ στὴν κέρη μὲ κορδελάκια.

Η γατίσα, ποῦ τὴν ἔλεγαν Νινί, ἔγινε
ἄγρωψιστος.

Ἄλλα τὶ πνεῦμα! Τὶ τρόπους ποῦ εἶχε!...

Μὲ τὸ χάρι ἔδινε τὸ βελούδοντον μένο ποδαράκι
της στὸ χειροφίλημα τῶν ἱπποιῶν, τῶν
φίλων τοῦ σπητιοῦ.

Πόσον ἦτο μελωδική η φωνή τοῦ μιάον.

Πόσον ἦτο γοητευτική!...

* *